

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci v právní věci žalobce T., spol. s r. o., zastoupeného JUDr. Pavlínou Pomijovou, advokátkou, se sídlem 370 01 České Budějovice, Riegrova 2668/6c, proti žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, se sídlem 651 56 Brno, Joštova 8, za účasti Města Bechyně, se sídlem 391 65 Bechyně, nám. T. G. Masaryka 2, proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22. 10. 2004, čj. 2R 70/04-Hr, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 12. 2005, čj. 31 Ca 126/2004-38

t a k t o :

Kasační stížnosti se nepřiznává odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 29. 12. 2005, čj. 31 Ca 126/2004-38, Krajský soud v Brně zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22. 10. 2004, čj. 2R 70/04-Hr, a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Toto rozhodnutí napadla kasační stížností osoba zúčastněná na řízení, tj. město Bechyně (dále jen „stěžovatel“). V jejím doplnění stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil tím, že výkon napadeného rozhodnutí by pro něho znamenal nenahraditelnou újmu, kterou spatřuje v tom, že rozhodnutí krajského soudu by pro stěžovatele mohlo znamenat značné komplikace spočívající v potřebě přijímání dalších rozhodnutí v řízení o veřejné zakázce. Stěžovatel se rovněž domnívá, že přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob, ani není v rozporu s veřejným zájmem.

Napadeným rozsudkem krajský soud zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, kterým bylo změněno rozhodnutí žalovaného v prvním stupni tak, že se návrh žalobce zamítá a rozhodnutí o zrušení zadání veřejné zakázky se potvrzuje, a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Rozsudek se stal dle § 54 odst. 7 s. ř. s. vykonatelný nabytím právní moci, tj. doručením účastníkům řízení. V důsledku toho vznikla žalovanému

povinnost vydat nové rozhodnutí ve věci, přičemž byl vázán právním názorem krajského soudu vysloveným v napadeném rozsudku (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.). V daném případě soud vyslovil nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného a ztotožnil se s názorem správního orgánu I. stupně, že stěžovatel (tj. zadavatel) pochybil, jestliže zrušil zadání veřejné zakázky předtím, než bylo rozhodnuto o námitce žalobce (uchazeče) a uložil stěžovateli odpovídající opatření, tj. zrušit rozhodnutí zadavatele o zrušení zadání veřejné zakázky ze dne 6. 4. 2004, a to do jednoho měsíce od nabytí právní moci rozhodnutí.

Ostatní účastníci řízení se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřili.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Nejvyšší správní soud nicméně po zvážení stěžovatelových argumentů nedospěl k závěru, že by výkon napadeného rozhodnutí znamenal pro stěžovatele nenahraditelnou újmu.

Je třeba mít na paměti mimořádnou povahu institutu odkladného účinku: kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něž by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti prolamuje Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nenahraditelné újmě.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval stěžovatelem tvrzenou nenahraditelnou újmu. Jak stěžovatel uvedl, důsledky rozhodnutí krajského soudu by pro něj znamenaly značné komplikace, neboť v mezidobí již žalovaný vydal nové rozhodnutí, na jehož základě by stěžovatel musel vyřešit námitky žalobce a ukončit zadávací řízení postupem naznačeným v rozhodnutí žalovaného. Dle stěžovatele by to pro něj znamenalo „věc ještě více komplikovat a vydávat další a další rozhodnutí“; v případě úspěchu kasační stížnosti by tato nově vydaná rozhodnutí musel stěžovatel znovu rušit a napravovat. Na výzvu soudu stěžovatel upřesnil, že tvrzená nenahraditelná újma by měla pouze nemajetkovou povahu, nemůže ji však doložit a výslovně uvedl, že nenahraditelná újma majetkové povahy zřejmě nehrozí vůbec.

Ve věci návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nese stěžovatel důkazní břemeno ohledně hrozby nenahraditelné újmy, tj. újmy nenapravitelné a nezvratné. Pojmovým znakem nenahraditelné újmy je její

nezhojitelnost. Přiznání odkladného účinku je přitom vázáno nikoli na možnost vzniku újmy (tedy na újmu pouze hrozící), nýbrž na újmu, která by následkem výkonu či účinků napadeného rozhodnutí s velkou pravděpodobností nastala.

Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze v něm předjímat rozhodnutí o věci samé. Nelze tedy opřít rozhodnutí o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti pouze o to, zda soud kasační stížnosti vyhová či ji zamítne a zda v konečném důsledku takového rozhodnutí bude mít stěžovatel povinnost činit či naopak rušit blíže nespecifikované právní úkony. Stěžovatel tedy netvrdil nenahraditelnou újmu majetkové povahy a újmu nemajetkové povahy, která by mu v důsledku zcela obecně naznačených „komplikací“ mohla vyplynout, ani přes výzvu soudu nespecifikoval a tedy ani neprokázal.

Jelikož stěžovatel neprokázal, že by výkon či účinky rozhodnutí napadeného kasační stížností vedly ke vzniku nenahraditelné újmy, soud se již nezabýval tím, zda by se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nedotklo nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a zda není v rozporu s veřejným zájmem.

Ze shora uvedených důvodů rozhodl Nejvyšší správní soud o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tak, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. prosince 2006

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu